ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Διάβολε ! εἶπε ὁ Φλορεστὰν βλέποντάς τον. Αὐτός, δὲν εἶνε εὐγενής, εἶνε ἄγριος. Κεραυνὸς νὰ μὲ κάψῃ ἂν τὸν ἀφήσω νὰ κάνῃ τὴν ἀτιμία αὐτή !

Ἑτοιμαζότανε νὰ μπῇ μέσα στὸ δωμάτιο, ὅταν ἀκούστηκε ἀπ' ἔξω ὁ κρότος ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ εἶχε μπεῖ στὴν κλειδωνιὰ τῆς πόρτας.

— Ὁ ἄντρας μου !... εἶπε ἡ Ἰωάννα ποὺ ἦταν σχεδὸν λιπόθυμη.

Ὁ δὸν Ραφαὴλ ἀναγκάσθηκε μὲ λύσσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θῦμα του καὶ μ' ἕνα πήδημα ὥρμησε στὸ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν ὁ Φλορεστὰν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ παράθυρο. Μὰ ἐνῶ τὸ βρῆκε κλειστὸ καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸ ἀνοίξῃ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Γουλιέλμου Λοβέρτ, ὁ ὁποῖος ἔλεγε.

— Ἐμπᾶτε, ἐξοχώτατε Ἐδῶ εἶστε ἀσφαλής.

Ἡ Ἰωάννα μόλις συνῆλθε ἀπὸ τὴν τρομερὴ συγκίνησή της εἶδε νὰ μπαίνῃ μέσα στὸ δωμάτιο ὁ σύζυγός της, συνοδευόμενος ἀπὸ ἕναν ἄντρα ὑψηλοῦ ἀναστήματος. Αὐτός, βλέποντάς την, ἔβγαλε τὸ καπέλλο του μὲ μιὰ εὐγενικὴ χειρονομία, ἐνῶ ἡ Ἰωάννα ἀνατρίχιαζε ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια.

— Ὁ κόμης Γοδεφρίδος ! ψιθύρισε.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔφτασε ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ Φλορεστὰν καὶ τοῦ δὸν Ραφαὴλ ποὺ βρισκόντουσαν στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

— Ὁ ἀδελφός μου !... ψιθύρισε ὁ Φλορεστὰν ποὺ κρατήθηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

- Ὁ κόμης !... Δραπέτευσε λοιπόν !... σκέφτηκε κι' ὁ δὸν Ραφαήλ. Ἄχ ! χίλιοι διαβόλοι ! θὰ ξεθυμάνω σ' αὐτόν, χώρια ποὺ ἂν τὸν πιάσω θὰ κάνω τὴν τύχη μου.

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ προσπαθῇ ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο, ἀλλὰ τοῦ κάκου.

— Ἀνάθεμά σε, διάβολε ! ψιθύρισε δυνατὰ μέσα στὸ σκοτάδι γιατὶ ἐνόμιζε πὼς ἦταν μόνος μέσα στὸ δωμάτιο Θὰ στοιχημάτιζα ὡστόσο ὅτι τὸ εἶχα ἀφήσει ἀνοιχτό.

Ὁ Φλορεστὰν ποὺ εἶχε τ' αὐτί του ἀκουμπισμένο, στὴν πόρτα καὶ ἀνυπομονοῦσε ν' ἀκούσῃ τὸν ἀδελφό του ν' ἀρχίσῃ νὰ μιλάῃ, κρατοῦσε τὴν ἀναπνοή του. Γι' αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο στὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Γοδεφρίδο.

— Ἔλα, γυναῖκα... ἔλεγε ὁ Γουλιέλμος... Ναί, βέβαια ὁ κύριος κόμης εἶνε... Καὶ ξέρεις τί θὰ κάνουμε ; Θὰ τοῦ παραχωρήσουμε ἀπόψε τὸ δωμάτιό σου... Ἔλα λοιπόν, κουνήσου !

Ἡ Ἰωάννα ἀκούμπησε στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Ἀφθονος ἱδρῶτας ἔτρεχε στὸ μέτωπό της. Ἄκουγε ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο τὸ δὸν Ραφαὴλ ποὺ προσπαθοῦσε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο.

— Ἄς κερδίσουμε καιρό ! σκέφτηκε.

Καὶ ἑνώνοντας τὰ χέρια της, εἶπε :

—Ὁ κύριος κόμης στὸ φτωχικό μας !.. Καὶ ἐλεύθερος μάλιστα ! Γουλιέλμε, ἐξηγήσου μου τοὐλάχιστο...

— Ἔ ! καὶ τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ. Ἐγώ, ὁ Πλουσὲτ καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἀποφασίσαμε νὰ ἐλευθερώσουμε τὸν ἐξοχώτατο καὶ ὡς τὴν ὥρα ἡ δουλειά μας ἔχει σχεδὸν πετύχει... Μὰ τί ἔχεις ἐσὺ Ἰωάννα ποὺ εἶσαι ἔτσι χλωμή ;

Ἡ Ἰωάννα ἦταν ἕτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ, ὡστόσο κατώρθωσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ τοῦ ἀπήντησε :

— Τίποτε !... δὲν εἶνε τίποτε !... Ξαφνιάστηκα ποὺ σᾶς εἶδα... Ἡ χαρά μου ! .. Ὁ φόβος μου μὴ σᾶς πιάσουν !...

— Μὴ φοβᾶσαι... Ἔχουνε χάσει τὰ ἴχνη μας... Ἐξ ἄλλου ἡ Μαγδαληνὴ βρίσκονται ἀπ' ἔξω καὶ παραφυλάνε... Ἐμένα δὲν μποροῦν νὰ μὲ ὑποψιαστοῦν καὶ γι' αὐτὸ εἶνε καλλίτερα νὰ κρυφτῇ ἐδῶ ὁ Ἐξοχώτατος ἀπ' ὁποιοδήποτε ἄλλο μέρος... Σὲ δυὸ τρεῖς ἡμέρες θὰ βροῦμε κανένα μέσο νὰ τὸν φυγαδεύσουμε.

Ὁ ἄρχων τῆς Θούνης ἔπεινε τότε τὸ χέρι του πρὸς τὸ μυλωνᾶ καὶ τοῦ εἶπε χαμογελώντας μελαγχολικά :

— Κύριε Λοβέρτ, ἡ ἀφοσίωσίς σας μὲ συγκινεῖ πολύ. Ἀλλά, δυστυχῶς, δὲ μπορῶ νὰ ἐπωφεληθῶ αὐτῆς, γιατὶ πρέπει νὰ γυρίσω στὴ φυλακή μου !

— Στὴ φυλακή ! ξανάπε ὁ Λοβὲρτ κατάπληκτος.

— Μάλιστα ! ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἔφυγα ἀπ' αὐτή, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ σκεφθῶ ζαλισμένος ἀπὸ τὴ μέθη τῆς ἐλευθερίας καὶ ξαφνιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητο καὶ γενναία βοήθειά σας. Τώρα ποὺ ἡσύχασα κάπως καταλαβαίνω τί μοῦ ὑπαγορεύει τὸ καθῆκον μου νὰ κάνω. Ἂν δὲ γυρίσω στὴ φυλακὴ καὶ δραπετεύσω εἶνε τὸ ἴδιο σὰ ν' ἀναγνωρίζω τὸν ἑαυτό μου ἔνοχο...

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ Γουλιέλμος τραβώντας τὰ μαλλιά του.

Ἐμπῆκε ὁ Φλορεστὰν καὶ ὑποκλίθηκε

Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε τώρα... Ἐξοχώτατε, ἐξοχώτατε, συλλογισθῆτε ὅτι αὔριο θὰ σᾶς ἀποκεφαλίσουν ! .. Ὅταν πέσῃ τὸ κεφάλι σας, πῶς θὰ μπορέσετε ν' ἀποδείξετε, ὅτι εἶσθε ἀθῶος ;... Καὶ ἡ κυρία κόμησσα, ἡ ὁποία σᾶς περιμένει, ἡ ὁποία νομίζει πὼς ἐσωθήκατε...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ θόρυβος τζαμιῶν ποὺ ἔσπαζαν, προερχόμενος ἀπὸ τὸ διπλανὸ δωμάτιο διέκοψε τὸ Γουλιέλμο. Ἀμέσως ἐχλώμιασε καὶ ἔπειτα, στρέφοντας πρὸς τὴν Ἰωάννα, ἐκάρφωσε ἀπάνω της τὰ βλέμματά του. Κατόπι τῆς ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὴν πόρτα πίσω ἀπὸ τὴν ὁποία ἀκούστηκε ὁ θόρυβος καὶ τὴν ἐρώτησε :

— Ἦταν κανεὶς ἐκεῖ ;

Ἡ Ἰωάννα εἶχε σηκωθῆ ὁλόρθη, καὶ κοίταξε τὸ σύζυγό της τρέμοντας.

— Ναί, ἀπάντησε, ἕνας τιμοτένιος ἄνθρωπος μπῆκε ἐδῶ μέσα τὴν ὥρα ποὺ ἐγὼ κοιμώμουν.

Ὁ Γουλιέλμος χαμογέλασε πικρὰ καὶ ρώτησε :

— Γιατὶ μοῦ τὸ λὲς τόσο ἀργά ;

Ἡ Ἰωάννα, ἂν καὶ ἦταν ἀθῶα, κοκκίνισε σὰν ἔνοχος. Χωρὶς νὰ πῇ λέξη, ἔκανε ἕνα βλέμα πρὸς τὸ Λοβέρτ, μὰ ἀντικρύζοντας τὸ ἀδυσώπητο βλέμμα του ἔκανε πάλι πίσω.

Στὸ πλαγινὸ δωμάτιο εἶχε πάψει κάθε θόρυβος. Ὁ Γουλιέλμος ἐμπῆκε βιαστικὸς καὶ τράβηξε, κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο.

Κάτω, ἀπάνω στὸ παγωμένο ποτάμι, ἕνας ἄνθρωπος ἔτρεχε βιαστικός. Ἂν καὶ εἶχε ἀπομακρυνθεῖ ἀρκετά, ἡ ἀντανάκλαση τοῦ χιονιοῦ φώτιζε τὰ χρυσᾶ διάσημα τῆς στολῆς του.

— Ὁ δὸν Ραφαὴλ ! ψιθύρισε ὁ Γουλιέλμος βλέποντάς τον.

Ξαναγύρισε στο ἄλλο δωμάτιο καί, ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸν κόμητα, ὑπεκλίθη ταπεινὰ μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε :

— Ἐξοχώτατε, ὅταν μοῦ ἐκάνατε τὴν τιμὴ νὰ μπῆτε μέσα στὸ σπίτι μου, σᾶς ἐβεβαίωσα ὅτι θὰ εἶσθε ἀσφαλὴς σ' αὐτό... Σᾶς εἶπα ψέμματα καὶ σᾶς ζητῶ συγνώμη.

Ἔπειτα ἀνασηκώθηκε καὶ βάζοντας τὸ χέρι του ἀπάνω στὸ γυμνὸ ὦμο τῆς Ἰωάννας, συνέχισε.

— Ἄκουσέ με τώρα ἐσύ. Ἐὰν δὲν ἔβλαπτες παρὰ μόνο ἐμένα, ἐὰν περιοριζόσουν νὰ φέρῃς τὴ ντροπὴ στὸ σπίτι μου καὶ τὴν ἀπελπισία στὴν καρδιά μου, ἴσως νὰ σὲ λυπόμουν καὶ νὰ σ' ἐδιωχνα. Ἀλλὰ ἐὺ εἶχες τὴν αὐθάδεια νὰ μπάσῃς ἐδῶ μέσα τὸν ἐραστή σου καὶ μολονότι ἤξερες ὅτι βρίσκεται δυὸ βήματα μακριὰ ἀπὸ μᾶς, ἄφησες ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθῃ ἕνα μυστικὸ ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ τοῦ εὐγενοῦς αὐτοῦ ἄρχοντος, ἡ ζωὴ τῶν φίλων μου καὶ ἡ δική μου. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θὰ πεθάνῃς.

Ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη του ἕνα πιστόλι καὶ τὸ ἑτοίμασε.

Ὁ κόμης ἔκανε ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ ἐπέμβῃ, μὰ ὁ Γουλιέλμος τον ἀπομάκρυνε μὲ μιὰ χειρονομία γεμάτη σεβασμό, λέγοντάς του :

— Κύριε κόμη, ὁ καθένας εἶνε κριτὴς τῆς τιμῆς του καὶ κύριος στὸ σπίτι του.

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν Ἰωάννα, ἐπρόσθεσε :

— Κάνε τὴν προσευχή σου !

Ἡ νεαρὰ γυναῖκα χαμογέλασε θλιβερὰ κ' ἔρριξε πρὸς τὰ πίσω τὰ χρυσᾶ της μαλλιά.

— Γουλιέλμε, εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη τρυφερότητα, κοίταξέ με καλὰ μέσα στὰ μάτια... Ἔπειτα μὲ σκοτώνεις, ἂν μπορῇς.

Ὁ Γουλιέλμος ἀνασκίρτησε κ' ἔγινε κατάλλωμος.

— Κοίταξέ με, ἐξακολούθησε ἐκείνη. Ἂν σὲ ἀπατοῦσα, δὲ θὰ τολμοῦσα ποτὲ νὰ σὲ κοιτάξω ἔτσι... Γουλιέλμε, ἄλλον ἐραστὴ δὲν εἶχα ποτέ μου ἐκτὸς ἀπὸ σένα, ἐσένα τὸν ἄντρα μου, τὸ φίλο μου, καὶ τὸν ἀφέντη μου...

Οἱ λυγμοὶ φούσκωναν τὸ στῆθος τοῦ Γουλιέλμου, ἀλλά, συγκρατούμενος, ἀπάντησε μὲ τραχύτητα.

— Φτάνουν τὰ ψέμματα καὶ ἡ ὑποκρισία ! Δὲν σὲ πιστεύω !

— Γουλιέλμε ! ἐξακολούθησε ἐκείνη κλαίγοντας, σοῦ ὁρκίζομαι στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, σοῦ ὁρκίζομαι στὸ παιδί μας ὅτι μισῶ τὸν ἄνθρωπο αὐτό, ὅτι δὲν ἤξερα πὼς θὰ ἔλθῃ, ὅτι θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω παρὰ νά...

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΑΤΑ στο "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,,

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

Τὸ πλέον αἰσθηματικόν, τὸ σπαρακτικώτερον καὶ γοητευτικώτερον τῶν μυθιστορημάτων.